U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalovanému: **Krajské státní zastupitelství v Praze**, se sídlem Praha 1, Husova 1, o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2010, čj. 8 Ca 197/2008 – 132,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Stěžovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 29. 1. 2009, čj. 8 Ca 197/2008 - 87, Městský soud v Praze zamítl žalobu, jíž se stěžovatel domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost umožnit stěžovateli studium spisu sp. zn. 1 KZT 1067/2003. [Pro úplnost je třeba poznamenat, že se jednalo v pořadí již o druhý rozsudek ve věci (první byl zrušen kasačním soudem a věc vrácena k dalšímu řízení).]

Proti rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž pouze požádal o osvobození od soudního poplatku a o ustanovení advokáta.

Městský soud stěžovatele vyzval k doložení jeho majetkových poměrů. Poté, co mu stěžovatel předložil vyplněný formulář „potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“, rozhodl soud tak, že stěžovateli osvobození nepřiznal, neboť zjistil, že stěžovatel byl vlastníkem, popř. spoluvlastníkem, několika nemovitostí, ačkoliv se v prohlášení o svých majetkových poměrech o těchto nemovitostech vůbec nezmínil a tvrdil, že nemá žádný majetek.

Závěry městského soudu potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku z 30. 11. 2009, čj. 8 Ans 4/2009 - 119. Zdůraznil, že nelze zneužívat institut osvobození od soudních poplatků, jehož účelem je umožnit osobám nemajetným rovný přístup k soudům. Zejména je nutno netolerovat neuvedení úplných a pravdivých informací ohledně majetku, jak učinil stěžovatel v příslušném formuláři. Žádosti stěžovatele o osvobození od soudního poplatku nebylo tedy vyhověno nejen s ohledem na tyto

nemovitosti, ale především z důvodu zamlčování skutečností relevantních pro rozhodnutí soudu.

Po právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu vyzval městský soud stěžovatele usnesením z 1. 2. 2010, čj. 8 Ca 197/2008 - 128, k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost proti rozsudku a stanovil mu k tomu lhůtu 10 dní od doručení usnesení.

Stěžovatel ve stanovené lhůtě výzvě nevyhověl. V záhlaví označeným usnesením městský soud proto podle § 9 odst. 1 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, zastavil řízení o kasační stížnosti pro nezaplacení soudního poplatku.

Na usnesení o zastavení řízení stěžovatel reagoval podáním, které označil jako kasační stížnost. Uvedl v něm, že vedení Městského soudu v Praze spolu s Obvodním soudem pro Prahu 1 jmenovalo bez výběrového řízení k posledně uvedenému soudu asistentem p. Š., jemuž je 80 let a jenž se podílel na zinscenování represe vůči stěžovateli. Jmenovaný asistent se dle stěžovatele „poflakuje“ v pracovní době a stěžovatele poškozuje tím, že mu upírá jeho práva.

Městský soud usneseními z 19. 4. 2010, čj. 8 Ca 197/2008 - 139, a 8 Ca 197/2008 - 140, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost proti usnesení o zastavení řízení, k předložení plné moci advokáta a k odstranění vad kasační stížnosti: aby uvedl, v jakém rozsahu a z jakých skutkových a právních důvodů napadá rozhodnutí městského soudu, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno, a stanovil mu k tomu lhůtu (pro zaplacení soudního poplatku 10 dní, pro ostatní jeden měsíc od doručení usnesení). Po marném uplynutí stanovených lhůt předložil spis kasačnímu soudu.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost i přesto, že stěžovatel za její podání nezaplatil soudní poplatek a nebyl zastoupen advokátem. Trvání na splnění těchto dvou podmínek by znamenalo pouze řetězení řešeného problému: městský soud zastavil řízení právě pro nezaplacení soudního poplatku, neboť bylo již dříve pravomocně rozhodnuto, že stěžovatel nemá na osvobození právo. Osvobození od soudního poplatku je rovněž jednou z podmínek pro ustanovení zástupce účastníkovi (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Jelikož stěžovatel nereagoval na výzvy soudu a setrval na tom, aby byl od poplatku osvobozen (podání z 9. 5. 2010), ovšem aniž tvrdil jakékoli důvody, zejm. např. změnu jeho majetkových poměrů, popíralo by nové zastavení řízení pro nezaplacení poplatku (popř. odmítnutí stížnosti pro nezastoupení advokátem) smysl tohoto řízení.

Z těchto důvodů se kasační soud zabýval obsahem podání označeného jako kasační stížnost.

Podle § 9 odst. 1 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Proti rozhodnutí o zastavení řízení lze brojit kasační stížností dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a namítat v ní nezákonnost tohoto rozhodnutí. Dle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo

doručeno. Mezi obecné náležitosti podání (§ 37 s. ř. s.) patří, že je z něj zřejmé, čeho se týká a co v něm účastník navrhuje.

Ze stěžovatelova podání (kasační stížnosti) lze zjistit, že jím brojil proti usnesení o zastavení řízení, neboť v záhlaví uvedl spisovou značku a v textu: „do tendenčního usnesení z 2. tm." Obdobně lze dovodit z věty „morálka MS-Praha + NSS je pragmatická, a proto dané rozhodnutí bude zrušeno", že se stěžovatel domáhal zrušení uvedeného usnesení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Nelze však naprosto vyčíst důvody, ze kterých stěžovatel s napadeným usnesením nesouhlasil. Názory stěžovatele na osobu p. Š., na způsob výběru asistentů obvodního soudu či domněnky o inscenaci represí vůči stěžovateli, nemají žádný vztah k předmětu řízení a ani vzdáleně z nich nelze dovodit, zda a z jakých důvodů stěžovatel namítal nezákonnost napadeného usnesení. Zcela tedy chybí jakékoli tvrzení, z něhož by bylo možno, byť i jen v nejhrubších rysech, dovodit, že a proč stěžovatel považoval předmětné rozhodnutí za nezákonné.

Tuto vadu (absenci stížních bodů) stěžovatel neodstranil ani na výzvu městského soudu, přestože byl poučen o následcích nesplnění výzvy; reagoval pouze podáním z 9. 5. 2010, v němž znovu atakoval p. Š., jehož označil za senilního.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., soud usnesením odmítne návrh, nejsou-li splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat. Absence stížních bodů je vada, pro kterou nelze v řízení pokračovat, neboť tak zcela chybí rámec soudního přezkumu. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 120 ve spojení s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. září 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu